

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z odwołania W. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 5 kwietnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Ł. wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2005 r. oddalił apelację W. B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 11 lutego 2004 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. z dnia 24 czerwca 2003 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku (błędnie nazwaną kasacją). Zaskarżał wyrok w całości, podnosząc naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) oraz art. 285 § 1 k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Skarga kasacyjna zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Ł.z dnia 11 lutego 2004 r. i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) z dniem jej wejścia w życie (6 lutego 2005 r.) od orzeczeń prawomocnych przysługuje skarga kasacyjna. Jedynie do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczenia wydanego przed tą datą, a także do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe. A zatem z uwagi na datę wydania wyroku przez sąd drugiej instancji (5 kwietnia 2005 r.) środkiem zaskarżenia powyższego wyroku jest skarga kasacyjna, nie zaś jak wskazał skarżący - kasacja.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przepis ten jest odpowiednikiem obowiązującego do 6 lutego 2005 r. art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., który nakładał na stronę skarżącą obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Unormowanie to nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanego w art. 398⁹ § 2 k.p.c. (poprzednio art. 393 k.p.c.) i stanowi jego dopełnienie, nakładając na skarżącego obowiązek przedstawienia argumentów przemawiających za tym, by skarga kasacyjna została rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi kasacyjnej, z uwagi na publicznoprawną (ustrojową) funkcję tego środka, następuje bowiem co do zasady z przyczyn wykraczających poza toczący się między stronami spór prywatnoprawny.

Podkreślić należy, iż poprzednio obowiązujący art. 393³ k.p.c. był podzielony na dwa paragrafy, co ułatwiało rozgraniczenie wymagań stawianych kasacji jako szczególnemu środkowi odwoławczemu określonych w § 1 oraz jako zwykłemu pismu procesowemu – określonych w § 2. Tym samym żadne wymagania kasacji o których stanowił art. 393³ §1 nie mogły być uzupełniane a kasacja niespełniająca

któregokolwiek z tych warunków podlegała odrzuceniu *a limine*. Brak przedstawienia w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie stanowił brak nieusuwalny, prowadzący do jej odrzucenia, co wielokrotnie podnosił Sąd Najwyższy w tym m.in. w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 (OSNC z 2001 r. Nr 3 poz.51).

Zmiana stanu prawnego wynikająca z nowej regulacji i zastąpienia art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. przez art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może prowadzić do przyjęcia, że przedstawione wyżej zasady uległy zmianie. Wręcz przeciwnie, wprowadzone zmiany, w świetle których skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia (art. 398¹ § 1 k.p.c.) doprowadziły do podkreślenia jej szczególnego charakteru jako środka prawnego. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jednocześnie usankcjonowano ustawowo dotychczasową, utrwaloną praktykę orzecniczą Sądu Najwyższego, stosownie do której jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia tzw. wymagań konstrukcyjnych następuje jej odrzucenie bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Należy stwierdzić, że skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego nie spełnia wymogów określonych w art. 398⁴ §1 pkt 3 k.p.c. Skarżący nie formułuje istotnego zagadnienia prawnego, nie powołuje się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie a nadto nie twierdzi, iż zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, które to okoliczności w przypadku ich wystąpienia pozwalałyby na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ k.p.c.